

"סוד החשמל"

עצמות 32 את או"ה בקרוה

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון ערב יום הכיפורים ה' אלפים תשע"א "תעוררו את האהבה עד שתחפץ", [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

זכויות ממון רוחני

שתשלום בזכויות הוא בבחינת דיני ממונות. והם דברינו שהזכויות הם בבחינת ממון. וגדריהם בגדרי ממון, דיני ממונות. וזה שאומר הזהר שאם יש לו זכויות גובים מהזכויות, ואם חס ושלום אין לאדם זכויות, גובים בדיני נפשות, נפש ורוח, ה' ירחם. וכן מצינו בזהר חדש (תיקונים קלח:) **הא עמודא דנהורא דאיתחזיא בטולא דר' שמעון ואמר ליה, רבי רבי, הכא רזא ולא צריך לאיתכסיא בגין מארי חובין, אחזי קדמיהו מארי דעותרא דלא קטלין ליה על ממונא.** רואים שאמר לר' שמעון שאינו צריך לחשש מבעלי החובות שיהרגוהו, דיש לו עשירות ממון. ומבאר לדברינו דרבי זכויות הוא בבחינת עשירות של ממון שאפשר לשלם בה כדי להנצל מבעלי החובות.

מצינו בגמ' (ב"ב צא.) אפלו מי שיש לו זכות אבות, אינה עומדת לו בשעה שיוצא מארץ לחוצה לארץ. ומבאר לדברינו דבחיץ לארץ זקוקים להרבה ממון רוחני כדי להחזיק מעמד, וזכות אבות אינה מספיקה בשביל זה. וכן מצינו בגמ' (שבת נה.) **שמואל אמר תמה זכות אבות, ור' יוחנן אמר תחן זכות אבות.** וגם כאן אפשר להקשות, מה שיך תמה זכות אבות, הרי הם עשו את תפקידם בשלמות, והשכר הוא נצחי, ומה שיך לומר שנגמרה הזכות, אלא שאלו הפרות שאוכלים בעולם הזה כתוצאה מזכות אבות, ואף שזכות אבות גדולה מאד היינו שהאבות היו עשירים גדולים והורישו לבניהם הרבה ממון רוחני, אבל בעוונותינו תמה זכות אבות לשיטת שמואל.

ובגמ' התפלה אומרים אבינו מלפנו כתבנו בספר זכויות, ולכאורה הרי זה שיך לעבודת האדם עצמו, שירבה בתורה ומצוות, ויצבר זכויות, ומדוע מתפללים לקב"ה שיתכתבו בספר זכויות, ומבאר לדברינו דכשם שבממון הגשמי אפלו אדם עשיר שיש לו הרבה הכנסות, אם ההוצאות הן יותר מהכנסות מצבו לא טוב, ועדיף לאדם להיות אדם פשוט שיש לו מעט הכנסות ומעט הוצאות, העקר שתרכינה ההכנסות על ההוצאות, ושתמיד יהיה לו ממון למה שיצטרך. כך בממון הרוחני, אף שהאדם יתאמץ, וירבה בתורה ומצוות, ותהיינה לו הרבה זכויות, אבל עדין זקוק לרחמי שמים שלא תהיינה לו יותר מדי הוצאות, ושחס ושלום לא תרכינה ההוצאות על ההכנסות, ולא יהיה לו בפה לשלם כשיצדקק לישועה, ועל זה מתפללים **כתבנו בספר זכויות,** שהקב"ה יכתב אותנו בספר זכויות, שתמיד תהיינה זכויות למה שצריך, ושלא פעם לא יחסר, ושהקב"ה ידאג לכך שלא תרכינה ההוצאות על ההכנסות. ולפי זה מובן מה שאנו אומרים בסליחות **כדלים וכרשים דפקנו דלתין.** ולכאורה הרי יש לכל אחד את המעשים טובים שעשה במשך השנה, ומדוע אנו **כדלים וכרשים.** ומבאר לדברינו שאף שיש לנו זכויות אנו חוששים מההוצאות הרבות, ובגלל זה אנו דלים ורשים.

מצינו בגמ' (שבת לב.) לעולם אל יעמד אדם במקום סכנה, לומר שעושים לו נס, שמא אין עושים לו נס, ואם עושים לו נס מנפין לו מזכותיו. אמר רבי חנין מאי קראה "קטנתי מפל החסדים ומפל האמת" ומבאר רש"י "קטנתי מפל החסדים", הקטנו ונתמעטו זכויותי בשביל החסדים "אשר עשית את עבדך", וצריך להבין מה שיך לומר שמתמעטות הזכויות כשעושים לאדם נס, דלכאורה אם האדם זכאי, וראוי לנס, הרי הוא ראוי להרבה נסים, ומה שיך לומר שלאחר נס אחד או שנים מתמעטות זכויותיו ואינו ראוי יותר לנס, הרי הוא צדיק עכשו כמו מקדם, ואם הוא ראוי לנס אחד, הוא ראוי גם לאלף נסים. וכן מצינו בזהר (וישלח קסח:) **יעקב תפלתו הגנה עליו מעשו, מפני שרצה להעלות זכותו לבניו אחריו, ולא להוציא אותה עכשו לגבי עשו.** ורואים שהיו לו זכויות ולא רצה להשתמש בהם. וכן מצינו בגמ' (שם) **אמר ר' יצחק בריה דרב יהודה לעולם יבקש אדם רחמים שלא יחלה, שאם חלה אומרים לו הבא זכות והפטר.** וצריך להבין מהי הזכות הזאת שבה הוא משלם כדי להבריא מחליו.

נראה לבאר את ענין הזכויות שהן בבחינת ממון רוחני, כשם שבממון הגשמי כל אדם משתדל לצבור לו ממון, שישמש לו בשעת הצורך, והאדם משתדל להגדיל חסכונוותיו כמה שיותר, כך יש לאדם תכנית חסכון בשמים, ששם הוא צובר ממון רוחני שנקרא זכויות, והדרך לצבור זכויות היא על ידי שהאדם לומד תורה, ומקיים מצוות, ואף שהקרבן של הזכות נשמרת לו לעולם הבא, הרי את הפרות הוא אוכל בעולם הזה, כמובא ב'תוספתא' (פאה א) **זכות יש לה קרו ויש לה פרות. ואף שהאדם אוכל מהפרות, הוא לא תמיד צריך לאכל את כל הפרות, דאם האדם מרבה בתורה ומצוות, ומהעולם הזה איננו לוקח יותר ממה שצריך, מצטברים לו פרות למעלה, ופרות אלו נקראים זכויות, ונצברים למעלה בשבילו, ולעת הצורך פשוטקק לישועה בעולם הזה, אם יש לו מספיק זכויות בשביל לפעל ישועה זו, נותנים לו את הזכויות ועושים לו נס. וכמו שבממון הגשמי יש דברים שעולים ביקור ויש דברים זולים, כך בממון הרוחני שנקרא זכויות. כשנכנס אדם למקום סכנה, ונצרך לנס, הרי הוא משלם על זה יקר, ומתבזבזות לו הרבה זכויות על דבר שיכול להפנוע ממנו, לכן אל יעמד במקום סכנה. וכן **זכור** ס"ת הכתוב (בראשית לא, יט) **"הלך לגוז את צאנו"**, דזכות שיכת לבחינת הפרות שמתחדשים בכל שנה כמו גזיזת הצאן.**

ומרמז בזהר (תיקונים קמג.) אם זכויות מתגברות על חטאים, דנים אותה בדיני ממונות, וגובים מזכויות שהן גמילות חסדים שלו, ואם חטאים מתגברים, דנים אותה בדיני נפשות מצד הגבורה, וגובים בה נפש ורוח. רואים

מְצִינּוּ בַּמְדָּרֶשׁ (ויקרא רבה כא, ה) ר' נְתַן בְּשֵׁם ר' סִימוֹן אִם עֲשִׂיתָ חֲבִילוֹת שֶׁל עֲבֵרוֹת עֲשֵׂה כְּנִגְדֵן חֲבִילוֹת שֶׁל מִצְוֹת. רואים שחבילות של מצוות הן רבוי זכיות, וכמו בגשמיות מי שיש לו הרבה חובות זקוק להרבה ממון לשלם חובותיו, כך בממון הרוחני, מי שעשה הרבה עברות ויש לו הרבה חובות, הוא זקוק להרבה זכיות כדי לשלם חובותיו. וזה הענין שהקב"ה ארך אפים, דאף שהאדם יש לו הרבה חובות, ה' מאריך אפו ונותן לו אשראי רוחני, ומצפה שיעשה תשובה, וכשהאדם עושה תשובה צריך להתאמץ ולעשות חבילות של מצוות כדי לשלם חובותיו. וזה בתשובה מיראה, אבל תשובה מאהבה מובא בגמ' (יומא פו:) **אמר ריש לקיש גדולה תשובה שזדונות נעשות לו כזכיות**, היינו שזוכה להפך את החובות עצמם לזכיות, ואז הוא עשיר גדול.

מְצִינּוּ בַּמְשֵׁנָה (מכות כג:) ר' חֲנִינְיָא בֶן עֲקִישָׁי אֹמֵר רַצָּה הַקְּבָ"ה לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל לְפִיכֶךְ הִרְבָּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת, רואים שהקב"ה רצה לזכות את ישראל, כדי שיהיה להם מספיק ממון רוחני לשלם חובותיהם, דהאדם צריך תמיד לחפש שהוא נמצא בחובות, וצריך להרבות בזכיות כדי לשלם חובותיו.

מְצִינּוּ בַּגְּמ' (שבת לב.) **מגלגלין זכות על ידי זכאי וחובה על ידי חיב** נראה לבאר דאם שולחים לאדם ישועה בזכות זכיותיו שלו, **מגלגלין זכות** ושולחים את הישועה שבאה מהזכות, **על ידי זכאי** דרך אדם זכאי יש לו הרבה זכיות. דכשם שבגשמיות העשירים נמשכים לעשירים ועושים את עסקיהם אלו עם אלו, כך בממון הרוחני, שולחים את הישועה שבאה מהממון הרוחני, דרך אדם זכאי שהוא עשיר בזכיות, שהוא יהיה השליח להביא את הישועה לאותו אדם. **וחובה על ידי חיב** דמי שהוא עני מזכיות בגלל שהוצאותיו רבות על הכנסותיו, ויש לו חובות, ובשביל לשלם את החובות הוא צריך לסבל יסורים, **מגלגלין חובה** שולחים את היסורים שבאים כתוצאה מהחובה, **על ידי חיב** דרך אדם עני בזכיות, ובעל חוב בפני עצמו, כמו שבגשמיות העניים בממון הגשמי מתעסקים עם עניים, כמובא בגמ' (ב"ק צב.) **ביתר עניא אזלא עניותא**.

מְצִינּוּ בַּגְּמ' (קידושין כג.) **זכין לאדם שלא בפניו ואין חבין לו אלא בפניו**, נראה דכשם שבממון הגשמי נתן לזכות לכל אחד ממון ללא ידיעתו, למשל להפקיד לו לחשבונו בבנק, מה שאין כן לחיבו בממון, צריך שיהיה בפניו, כך דין זכין שהוא בגדרי ממון, אפשר גם שלא בפניו, אבל חבין לאדם רק בפניו.

מְצִינּוּ בַּגְּמ' (מ"ק כח.) **חיי בני ומזוני, לא בזכותא תליא מילתא, אלא במזלא**. ומבאר הספר 'שערי אורה' (שערים ג - ד) **לפי שכל הרוצה להשיג שלשה דברים הללו אינו יכול להשיג אותם בעולם הזה על פי הדין, הנקרא זכות שהוא בית דין הגדול של מעלה, ובאיזה מקום יכול להשיג דבר זה, ראוי להעלות פונתו למעלה למעלה לפנים מן העולם הבא, עד מקום הפתח שהוא אהלי"ה שהוא אין סוף במקום יג' מדות של רחמים שאחת מאותן יג' מדות נקראת מזל**. נראה דכמו שבממון הגשמי יש דברים שאותם אי אפשר לקנות, כך בממון הרוחני בזכיות, ישנם דברים שהזכיות לא יכולות לעזור להם. והם **חיי בני ומזוני**, שבאים מעולם המזל, שהוא גבוה מעולם הזכות, ואין הפננה שלא צריך זכות בשביל דברים אלו, דבנדאי צריך גם זכות, אלא שתלוי במזל, ולאחר שיש מזל, צריך גם זכות שתבאנה ההשפעות בחסד וברחמים, כמובא בגמ' (שבת קיט.) **עשירים שבארץ ישראל במה הן**

זוכין, אמר ליה בשביל שמעשרין. היינו שגם העשירים שיש להם מזל, צריכים את הזכות של מעשר, כדי להמשיך את השפע בפעל. **וכן** מצינו בירושלמי (פאה ג:) **אמר ר' מנא יאות אילין טחונייא אמרין כל בר נש ובר נש זכותיה גו קפתיה, ובפני משה' שם יפה הם אומרים אלו הטוחנים קמח, כל אדם זכותו בתוך קפתו הוא, ולפי זכותו ומזל שלו, יוציא הקמח, אם מעט ואם הרבה**. רואים שהפרנסה תלויה במזל ובזכות, וכן מלוי האותיות **פרנס"ה פ"ה ר"ש נר"ן סמ"ך ה"א** בגימטריא זכות.

כשם שאדם עשיר מוריש לבניו ממון גשמי, ואדם עני מוריש לבניו חובות, כך הצדיק מוריש לבניו ממון רוחני בבחינת זכיות, והרשע מוריש לבניו חובות רוחניים, כמובא בגמ' (יומא פז.) **אשריהם לצדיקים לא דין שהו זוכין, אלא שמזכין לבניהם ולבני בניהם עד סוף כל הדורות, אוי להם לרשעים לא דין שמחביין עצמן, אלא שמחביין לבניהם ולבני בניהם עד סוף כל הדורות**.

וכשם שבממון הגשמי ישנם דברים שעולים יקר מאד ואדם אחד לבד אינו יכול לקנותם, וכשמתאחדים כמה בני אדם יחד, יכולים לקנותו, כך בממון הרוחני בזכיות, כשמתאחדים צבור אנשים לתפלה, זכותם המשתפת עוזרת לפעל את הישועה, כמובא בגמ' (ע"ז ד:) **צבור נפישיה זכותיה**, דכל אחד נותן קצת זכיות, ובניחד מכל הצבור מתקבלת פמות גדולה שאפשר לקנות בה, ולפעל את הישועה. **מְצִינּוּ** ב'תוספות' (ר"ה טז. ד"ה כמאן) שמקשה כיון שאדם נדון בראש השנה, וגזר דינו נחתם ביום הכפורים, מדוע מתפללים רפאנו, ברח עלינו, וכן על חולה שיתרפא, הרי הכל כבר נגזר ונחתם בראש השנה וביום הכפורים, ומה תועיל התפלה. ו'תוספות' מישיב שתפלת רבים קורעת את גזר הדין, ועוד ע"ש. ולפי דברינו מישיב דיתכן שעל אדם זה נגזרה ביום הכפורים בריאות לכל השנה, ומחמת חסר זכיות נהיה חולה, ולכן מתפללים עליו כדי להרבות זכיות בשבילו על ידי התפלה, וממילא יבריא, כשם שאדם עשיר שיש לו מזל ונגזרה בשבילו עשירות, זקוק גם לזכיות כדי שהעשירות תבא בפעל. כך בעניני בריאות וכל דבר, צריכים גם זכיות ולכן מתפללים על כל דבר.

מְצִינּוּ בַּגְּמ' (ר"ה יח.) **רבי יצחק אמר יפה צעקה לאדם בין קדם גזר דין ובין לאחר גזר דין**, ולכאורה כיון שכבר נגזר הדין שיהיה חולה למשל, מדוע יפה צעקה, הרי כבר נגזר הדין, וברשב"ץ שם מדיק הלשון **יפה צעקה**, שזה יפה ומיפה את הגזר דין, וממעט את הפרענות, אבל לא מבטל את גזר הדין, ומבאר לדברינו דלפעמים אף שנגזר דין חס ושלום, כיון שלאדם אין זכיות, מחמירים עליו את הדין יותר ממה שנגזר, ולזה מועילות זכיות ותפלה, שמפיפה את הגזר דין, וכשמפיפים את הדין ממתיקים אותו, על ידי שמתגלה הטוב שהיה טמון בדין כדבארנו במאמרי 'מעלת הגבורות'. כשם שמצינו בגמ' (שבת פט:) **ראוי היה יעקב לירד למצרים בשלשלאות של ברזל אלא שזכותו גרמה לו**. עצם הירידה למצרים היה גזרה של יסורים על יעקב, כמובא ב'הגדה של פסח' **אנוס על פי הדבור**, שזה היה מצב של אנוס ויסורים. אלא שנגזרה הגזרה שיעקב ירד, וזכותו **גרמה לו** שהירידה תהיה בחסד וברחמים, על ידי שיוסף יהיה שם למלך וכו', ולא על ידי שלשלאות של ברזל, רואים שהזכות ממעטת את הצער של הגזרה, שיהיה בחסד וברחמים.

מְצִינּוּ בַּגְּמ' (קידושין מ:) **עשה מצוה אחת אשריו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות, עבר עברה אחת אוי לו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף חובה**. צריך להבין מה

שִׁיךְ שִׁמְעֵשָׂה קָטָן שֶׁל אָדָם אֶחָד מְכַרֵּעַ אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, וּמִבְּאֵר לְפִי דְבָרֵינוּ דְכָשֶׁם שֶׁלְכָל אָדָם יֵשׁ חֲשָׁבוֹן בְּנֶק רֹחַנִי בְּשָׁמַיִם כְּדֹלְעִיל, וְצָרִיךְ לְרֹאוֹת שִׁיְהִיָּה תְּמִיד זְכוּת בְּחֲשָׁבוֹן, וְלֹא חוּבָה, כֵּן לְכָל יִשְׂרָאֵל בְּכִלּוֹת, יֵשׁ חֲשָׁבוֹן בְּנֶק כְּלָלִי בְּשָׁמַיִם, וְצָרִיךְ לְרֹאוֹת שִׁיְהִיָּה תְּמִיד

דָּוִד וְאַבְיָגַיִל

מִיַּעֲקֹב, וְכִשְׁדָּוִד בָּא לְתַקַּן אוֹתָהּ, הִיָּה צָרִיךְ קוֹדֵם שְׁנִבֵּל יְמוֹת וְהִקְלִפָּה הַמְּלִבִּישָׁה עַל אַבְיָגַיִל תַּעֲלֵם, וְאִזּוֹ נִשְׂא אוֹתָהּ דָּוִד לְאִשָּׁה וְתַקַּן אוֹתָהּ.

מוֹבָא בְּשַׁעַר הַפְּנוֹנוֹת' לְהָאֲרִיז'ל (יוֹם הַכִּיפּוּרִים ח"ב ע' רפח) שְׁבִיּוֹם הַכִּפּוּרִים יֵשׁ זְוִיג שֶׁל אִימָא עֵילָאָה עִם הַמְּלָכוֹת שְׁעוּלָה לְמַעְלָה, הִינּוּ שְׂאִימָא עֵילָאָה מְשַׁפִּיעָה יֵשׁ לְרַחֵל הַמְּסַמְלֵת אֶת הַמְּלָכוֹת אֶת הַשְּׁפַע שֶׁהִיא מְקַבֵּלֵת מֵאֲבָא וּמִמַּתִּיקָה אֶת הַדִּינִים מְעַלְיָה. וְזֹאת הַכְּנָה לְזְוִיג הַעֲקָרִי שֶׁל רַחֵל עִם בְּעֵלָה בְּשָׁמַיִן עֲצָרָת. וְזֶה חֵלֶק מִבְּנֵי הַמְּלָכוֹת שְׁמַתְחִיל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה וּמְסַתֵּימִים בְּשָׁמַיִן עֲצָרָת. וְכֵן רּוֹאִים אֲצֵל דָּוִד שֶׁהִיָּה נִשְׂוִי קִדָּם לְאַבְיָגַיִל שֶׁהִיא בְּחִינַת אִמָּא, וְאַחַר כֵּן נִשְׂא אֶת בֵּת שְׁבַע שֶׁהִיא בְּחִינַת מְלָכוֹת.

עַל פִּי זֶה נִרְאָה לְבָאֵר מְדוּעַ נִשְׁמוֹת דָּוִד וְשְׁלֵמָה בָּאוּ לְעוֹלָם דְּרַךְ נִשְׁיִים שֶׁהִיוּ נִשְׂוֹאוֹת בְּזְוִיג שְׁנִי. תְּמַר הִיָּתָה נִשְׂוֹאָה לְעַר וְאוֹנוֹן, וְרוֹת הִיָּתָה נִשְׂוֹאָה לְמַחְלוֹן. וְכֵן לְבָנוֹת לוֹט הִיוּ חֲתָנִים שְׁמַתּוּ בְּסוּדוֹם. וְכֵן אִמּוֹ שֶׁל דָּוִד הִיָּתָה נִשְׂוֹאָה בְּזְוִיג שְׁנִי לְיִשִׁי אַבִּי דָּוִד, כְּמוֹבָא בְּמִלְבָּי"ם (דְּבָרֵי הַיָּמִים א' יב, יח). וְכֵן בֵּת שְׁבַע אִם שְׁלֵמָה הִיָּתָה נִשְׂוֹאָה לְדָוִד בְּזְוִיג שְׁנִי דְּבְזְוִיג רֹאשׁוֹן הִיָּתָה נִשְׂוֹאָה לְאוֹרִיָּה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגַמ' (סוֹטָה יא:) שֶׁדָּוִד בָּא גַם מִמַּרְיָם שֶׁהִיָּתָה נִשְׂוֹאָה לְכָלֵב בְּזְוִיג שְׁנִי, דְּכָשֶׁם שְׁבַעוּלְמוֹת, כְּשִׁבּוּנִים אֶת הַמְּלָכוֹת יֵשׁ קִדָּם זְוִיג שֶׁל הַמַּתִּיקָה עִם בְּחִינַת אִמָּא, וְאַחַר כֵּן הַמְּלָכוֹת מְגִיעָה לְזְוִיג הָאֲמַתִּי, כֵּן בְּשִׁבִיל לְהוֹלִיד אֶת נִשְׁמוֹת הַמְּלָכוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה שְׁזָה בְּנֵי הַמְּלָכוֹת לְמַטָּה, הִיָּה צָרִיךְ קִדָּם זְוִיג שֶׁל הַמַּתִּיקָה עִם בְּחִינַת אִמָּא, וְרַק אַחַר כֵּן בְּזְוִיג שְׁנִי הִיָּה הַזְוִיג הַעֲקָרִי שֶׁהוֹלִיד אֶת הַמְּלָכוֹת. אִף עַל פִּי שְׁבִדְרַךְ כְּלָל הַזְוִיג הָאֲמַתִּי הוּא זְוִיג רֹאשׁוֹן, כְּמוֹבָא בְּרַש"י (סוֹטָה ב. ד"ה זְוִיג שְׁנִי) שְׁזְוִיג שְׁנִי אֲצֵל כָּל אָדָם הוּא לְפִי מְעַשְׂיוֹ וְאִינוּ זְוִיג הָאֲמַתִּי, בְּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד זֶה הַהֶפֶךְ, וְזְוִיג שְׁנִי הוּא הַזְוִיג הָאֲמַתִּי, כְּדֹלְעִיל.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (בְּרֵאשִׁית מט.) שֶׁהַזְוִיג הַרֹאשׁוֹן הוּא בְּבְחִינַת אֲבָא וְאִמָּא שְׁמִכְנִיִּים אֶת בֵּתָם הַכְּלָה לְנִשְׂוֹאִין, וְדוֹאֲגִים לָהּ לְכָל מָה שֶׁתְּצַטְרַךְ אַחַר כֵּן, וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'אֶסְרִי לְגַפְּן' (פּוּרִים ע' רד) שְׁשָׁם אֶהְיָה הַמְּסַמֵּל אֶת אִימָא עֵילָאָה ר"ת הַפְּסוּקִים הַמְּדַבְּרִים עַל הַכְּנַת הַנְּשִׂיִם לְנִשְׂוֹאִין, (אֶסְתֵּר ג, ג, ח) "אֵל בֵּית הַנְּשִׂיִם אֵל יָד הַגָּא", "אֵל שׁוֹשַׁן הַבִּירָה אֵל יָד הַגָּי".

וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (וַיֵּצֵא קִנְיָה) שֶׁיַּעֲקֹב נִשְׂא קִדָּם אֶת לָאָה וְאַחַר כֵּן אֶת רַחֵל, דְּלָאָה הִיא בְּחִינַת אִימָא עֵילָאָה הַנְּרַמְזָת בַּיּוֹבֵל, וְרַחֵל הִיא בְּחִינַת מְלָכוֹת הַנְּרַמְזָת בְּשִׁמְטָה. וְכֵינּוּן שֶׁיַּעֲקֹב הוֹלִיד אֶת קוֹמַת הַמְּלָכוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל הַנְּכַלְלֵת בִּי"ב שְׁבָטִים, הוּא הִיָּה צָרִיךְ לְהַתְקַשֵּׁר קִדָּם עִם לָאָה שֶׁהִיא בְּחִינַת אִימָא וְאַחַר כֵּן עִם רַחֵל. וְכֵן הַכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כט, יח) "בְּרַחֵל בֵּתָךְ הַקְּטָנָה" ס"ת כְּלָה, דְּרַחֵל הִיא הַכְּלָה הָאֲמַתִּית שֶׁל יַעֲקֹב.

מוֹבָא בְּשַׁעַר הַגְּלִגּוּלִים' לְהָאֲרִיז'ל (לו) שְׁאַבְיָגַיִל אֵשֶׁת דָּוִד הִיָּתָה מְשַׁרְשׁ הַרוּחָא דְשְׁבִיק יַעֲקֹב בְּלָאָה בְּבִיָּאָה רֹאשׁוֹנָה, כְּשֶׁהוּא חֲשָׁב שֶׁהִיא רַחֵל, וְדוֹד לְקַחָה לְאִשָּׁה בְּסוּד יַעֲקֹב שֶׁנִּשְׂא אֶת לָאָה, דְּדוֹד הִיָּה גִלְגּוּל אָדָם הַרֹאשׁוֹן כְּמוֹ יַעֲקֹב, וְיַעֲקֹב הַתְּחִיל לְתַקַּן אֶת שְׂרַשׁ לָאָה, אֲבָל עֲדִין הִיָּה פְּגָם בְּרוּחָא דְשְׁבִיק בַּהּ בְּבִיָּאָה רֹאשׁוֹנָה וְאֵת זֶה דָּוִד תַּקַּן.

מְצִינּוּ בְּגַמ' (מְגִילָה יד:) שְׁאַבְיָגַיִל גִּלְתָּה אֶת שׁוֹקָה וְדוֹד הִלֵּךְ לְאוֹרָה ג' פְּרָסָאוֹת. נִרְאָה דְכֵינּוּן שְׁאַבְיָגַיִל הִיָּתָה בְּבְחִינַת לָאָה, וְדוֹד הִיָּה בְּבְחִינַת יַעֲקֹב, אַבְיָגַיִל הִיא בְּבְחִינַת אִמָּא שֶׁל דָּוִד, כְּפִי שְׁמַצִּינוּ בְּזֵהָר (וַיֵּצֵא קִנְיָה) שְׁלָאָה הִיָּתָה בְּבְחִינַת אִמָּא שֶׁל יַעֲקֹב. דְּלָאָה הִיא בְּבְחִינַת אִמָּא עֵילָאָה, וְיַעֲקֹב הוּא בְּבְחִינַת תְּפַאֲרַת הַנִּקְרָא זְעִיר אֲנַפִּין שֶׁהוּא בְּבְחִינַת בֵּן שֶׁל הָאִמָּא. לְכֵן הִיא גִּלְתָּה אֶת שׁוֹקָה לְרַמֵּז עַל הַנְּהַי" (נֶצַח הוֹד יְסוּד) שֶׁהוּא בְּבְחִינַת רְגָלִים דְּאִמָּא, שִׁירֵד לְהַשְׁפִּיעַ לְתַפְאֲרַת. וְדוֹד הִלֵּךְ לְאוֹרָה ג' פְּרָסָאוֹת לְרַמֵּז עַל שְׁלֹשׁ סְפִירוֹת שֶׁהוּא מְקַבֵּל מִמֶּנָּה, כְּמוֹבָא בְּפִרְע'ח לְהָאֲרִיז'ל (שְׁבַת ע' שְׁעָא) כָּל סְפִירָה נִקְרָא פְּרָסָה, וְהַדְּבָר הַזֶּה חֲבַר אֶת אַבְיָגַיִל לְדָוִד דְּכֵאֵן הִיָּה הַחֲבּוּר הָאֲמַתִּי שְׁלֵהֶם. וְכֵן אַבְיָגַיִל מְרַמְזָת עַל בְּחִינַת גַּל, וּבְאֲרָנוּ בְּמִאֲמַר 'עוֹלָם הַשְּׁמַיִן' שֶׁהַשְּׁפַעַת אִמָּא הִיא בְּסוּד גַּל.

וְכֵן רּוֹאִים שְׁאַבְיָגַיִל הִיָּתָה בְּבְחִינַת מְשַׁפִּיעַ לְדָוִד וְלֹא רַק בְּבְחִינַת מְקַבֵּל, כְּפִי שְׂרׁוֹאִים בְּפְסוּקִים שֶׁהִיא דְּאָגָה לוֹ לְמַזוֹן וְהַצִּילָה אוֹתוֹ מִהַחֲטָא, כְּמוֹבָא בְּגַמ' שָׁם. וְכֵן כְּתוּב שְׁאַבְיָגַיִל בְּרַכָּה אֶת דָּוִד (ש"א כה, כט) "וְהִיָּתָה נִפְשׁ אֲדֹנִי צְרוּרָה בְּצִרוּר הַחַיִּים", וּמוֹבָא בְּסִפְר 'שׁוֹשַׁן סוּדוֹת' (רִכּו) שֶׁהִיא קְשָׁרָה אֶת דָּוִד לְמַדַּת הַתְּפַאֲרַת שְׁנִקְרָאת צְרוּר הַחַיִּים.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְיָשִׁי סוּדָאִי שְׁלִיט"א שְׁכַל הַסוּד שֶׁל רוּחָא דְשְׁבִיק בַּהּ הוּא בְּחִינַת הַזְכָּר שֶׁבְּנִקְבָה שְׁדַרְכוּ הִיא מְעֵלָה מִיַּיִן נוֹקְבִין וְנוֹתְנָת לְבוֹשִׁים לְיִלְדִים שִׁינְדוּ, וְזֶה הַסוּד שֶׁל בְּנִימִין שֶׁהוּא בְּבְחִינַת יְסוּד זְכָר שֶׁנִּמְצָא בְּתוֹךְ יְסוּד הַנוֹקְבָא, וְכֵינּוּן שְׁאַבְיָגַיִל הִיָּתָה מְשַׁרְשׁ הַרוּחָא דְשְׁבִיק בְּלָאָה, הִיא בְּחִינַת הַזְכָּר שְׁבִלָאָה מִמֶּשׁ. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'עוֹלַת תְּמִיד' לְהָאֲרִיז'ל (כּוֹנֵת הַבְּרֻכּוֹת) שְׁבְּרַכּוֹת הֵן מְלִשׁוֹן בְּרַכִּים פִּינּוּן שֶׁהֵן בָּאוֹת מִנְהַי" דְּאִמָּא שֶׁהֵן בְּסוּד בְּרַכִּים.

בְּמִאֲמַר הַמְּסַגֵּר נִרְאָה דְהַשְׁתַּלְשֵׁל בְּגַשְׁמִיּוֹת שֶׁהוֹרִים עוֹזְרִים לְיִלְדֵיהֶם לְקַנּוֹת בֵּית, וּמִוִּרְשִׁים לְיִלְדֵיהֶם בֵּית, דְּבֵית מְסַמֵּל אֶת הַלְבוּשִׁים הַרוּחָנִיִּים הַחֲשׁוּבִים בְּיוֹתֵר כְּדְבָאֲרָנוּ בְּמִאֲמַר 'תּוֹרָה מְזוֹן', וְאֵת הַלְבוּשִׁים מְקַבֵּל הָאָדָם מִהוֹרִי.

נִרְאָה דְּלָכֵן אַבְיָגַיִל הִיָּתָה נִשְׂוֹאָה בְּתַחֲלָה לְנֵבֵל שֶׁהוּא גִלְגּוּל לְבָן הָאֲרַמִּי, פִּינּוּן שֶׁלְבָן הַכְּנִיס לְיַעֲקֹב אֶת לָאָה בְּמִקּוֹם רַחֵל, וְהוּא זֶה שְׁגָרָם אֶת הַפְּגָם בְּנִשְׁמַת אַבְיָגַיִל שֶׁשְׂרַשָּׁה בַּהִיא רוּחָא, נִשְׁמַת אַבְיָגַיִל הִיָּתָה בְּרִשׁוֹתוֹ לְאַחַר שֶׁהוּא פְּגָם אוֹתָהּ, וְכִבְיָכוֹל צָד אוֹתָהּ

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

בכדי להוציא לאור את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' אנו זקוקים לעוד נרשמים. הנרשמים מראש יקבלו את הסט [4 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד. אין צורך לשלם מראש. נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982. או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני את מאמר צניעות האישה עם הוספות חדשות [סוד חיי האישיות לאור הקבלה לנשואים בלבד], או את הגליון החודשי, ישלחו בקשה לכתובת המייל.